

Pokračoval som v mojom živote v tej rímskej komunite. Nás kňaz mi povedal, že sa nám pripraviť na cestu do Indie. Tá správa má nenadchla, bol som vystrašený a okrem toho moja rodina a môj duchovný otec nesúhlasili s týmto rozhodnutím . Čoskoro nato sme vycestovali. Boli sme traja. Bola to tvrdá skúsenosť . Po príchode sme sa ocitli bez domova. Matka Tereza sa on nás osobne starala. Lebo sme boli prilis mladí na takýto život . Ona sama nám našla lepšie bývanie .zakusil som Kalkutu, plnú biedy a chudoby. Pri pohľade na tolku biedu mal som v srdci výkrik bolesti . Pri najbližšom stretnutí s Matkou Božou som jej otvoril srdce: „Prečo sa nezjavuješ tu, ale v Taliansku?“ Ona s úsmevom mi odpovedala: “ Syn môj ak prichádzam do Talianska, tak len preto, lebo vy ste zabudli na Boha a na Jeho Slovo. Nemôžem žiadať od týchto mojich detí , aby sa modlili, poistili a konali pokánie . Vy ste stratili Boha a Jeho Slovo. Ja prichádzam , aby som obnovila váš vzťah s Ním .“ A skutočne počas môjho pobytu v Indii som si všimol, že tým ľuďom nikdy nechýbal úsmev na tvári . Asi tak po roku pobytu v Indii som ochorel; vážil som asi 39 kg. Moja situácia sa zhoršovala. Mal som vysokú horúčku , a sestričky má liečili zastaranými metódami; jedinými čo mali k dispozícii . Matka Tereza sa obávala o mňa a napokon rozhodla, že sa musím vrátiť do Talianska. Ona sama na doprevádzala. Nikto sa nemal dozvedieť o jej príchode do Ríma . Dala mi veľmi vzácny dar; jej krížik ; musel som jej slúbiť , že sa budem o seba starať. Z Kalkuty ma Matka Tereza odviedla do Bombaya s tým , že som mal zostať jeden deň v mužskej komunite jej rádu. Tam nikto nerozprával po taliansky. Bol som tak vystrašený z myšlienky na to, že by má tam MatkaTereza mohla zabudnúť (popri jej povinnostiach sa to mohlo stať), že aj ľudia čo boli v dome si to všimli a upokojovali ma. V izbe na stene bol obraz Panny Márie ; a tak som strávil celú noc v modlitbe o to, aby na mňa Matka Tereza nezabudla. A skutočne bolo pre mňa obrovskou radosťou keď som ju na druhý deň uvidel. Počas letu som ešte mal horúčku a ona mala prikrývkou, ktorou sa prikrývala. Rukou sa mi dotkla čela, že či mám horúčku , a prikryla ma svojou dekou; dodnes tú deku žiarlivo uchovávam. Bol to dlhý nezabudnutelný let. Napriek mojej horúčke bolo pre mna veľkou milosťou môcť cestovať s Matkou Terezou. Pre mna bola láskavou a starostlivou matkou. Keď sme prišli na letisko, Matka Tereza si všimla , že nás čakalo veľa ľudí . Na otázku prečo je ich tak veľa , som jej odpovedal: “ Matka , to je iba časť mojej rodiny.“ Takto chcela osobne spoznať moju matku . Objala ju a požehnala za dar početnej rodiny . Dala každému z nás zázračnú medajlu , požehnala nás a odišla .

Vrátil som sa do domu mojej matky, aby som sa uzdravil. Akonáhle som bol v poriadku, vrátil som sa do komunity v Acilia. Moja rodina bola z to sklamaná. Mysleli si, že som sa vrátil domov natrvalo . V komunite som žil ako predtým . Akoby som vôbec nebol odcestoval. Prešiel čas , a v Kalkate dokončili dom v ktorom sme mali bývať . Prišiel mi list od nášho misionára , ktorý medzitým zostal v Kalkate, aby sme sa so sestrou Elvírou a s chlapcami vydali na cestu. Takto so mnou prišiel aj môj kamarát Franco de Santis. Tentokrát cesta bola pre mna radosnejšom a pokojnejšia . Vedel som čo má čakať a nebol som sám . Bol so mnou

môj kamarát , sestra Elvíra , chlapci z komunity, Mirka, sestra vizionársky z Medzjugorja Márie Pavlovic. Po príchode do Kalkaty tam bolo živo , lebo Matka Tereza a sestra Elvíra hľadali dom vhodný pre komunitu sestry Elviry v Kalkate. Teraz si nepamätám presne dátumy . Pamätám si však presne chvíľu ktorá navždy poznamenala môj život . V decembri 1990 ja niektorí chlapci mali zložiť sľuby v komunite “ Fratelli della Parola“ (Bratia Slova). Mal som obavy, lebo som nevedel , že či mám skutočne povolanie , alebo sa jedná len o radosť z tej chvíle . Bol som presvedčený o tom, že som chcel milovať Boha nadovšetko ; uvedomoval som si, že som Mu mal povedať svoje „ÁNO „; nebol som však pripravený na ten krok. Necítil som sa hodný , a tak som sa s tým zveril kňazovi . On mi poradil porozprávať sa o tom s Matkou Terezou. A tak som aj urobil. S ťažkosťami, lebo som neovládal anglický jazyk, som vysvetlil Matke o čo sa jedná. Ona s veľkou láskou a jednoduchosťou mi povedala: “ Netráp sa. Znamená to , že ešte si nenašiel konár, na ktorý si sadnúť . Keď ho nájdeš , tak sa usadíš. Teraz sa zasvätiš iba na dobu pokiaľ budeš tu s nami v Kalkate.“ A tak sa aj stalo. O niekoľko dní neskôr , po zasvätení mojich bratov, aj ja som zložil sľuby . Bolo to 25. Decembra 1990. Obrad zasvätenia bol celý iba pre mna e ešte pre jedného chlapca. Aký pocit! Nezabudnuteľná chvíľa. Len čo sme vstúpili do kaplnky materského domu, bolo tam pre mna veľké znamenie. Našiel som tam veľkú hviezdu, v ktorej bola Panna Mária . Rovnakú, ako je v Oliveto Citra. To bolo pre mna veľkým potvrdením. Dnes žiarlivo s veľkou radosťou uchovavam video o tejto veľkej skúsenosti . Video, ktoré dovolila natočiť sama Matka Tereza. Po zasvätení som pokračoval v mojom živote v Kalkate; v blízkom kontakte s Matkou Terezou; pracujúc v jej domoch a prinasal som pomoc bratom, ktorí to najviac potrebujú.

Z taliančiny do slovenčiny preložil D. R.